

[Finansministeren]

ling i Central- og Østeuropa, har Kulturministeriet givet tilsagn om, at Danmarks frivillige bidrag til fonden fra 1991 hæves til samme niveau som det obligatoriske bidrag. Island har truffet samme beslutning.

Tilsagnet om det forhøjede bidrag vil kunne holdes inden for Kulturministeriets bevillingsmæssige rammer og betyder derfor ingen forøgelse af statens udgifter.«

Spm. nr. S 41

Til fiskeriministeren (9/10 90) af:

Helge Mortensen (S):

»Med hvilken begrundelse og på hvilket grundlag har ministeren ændret vilkår for ansøgninger om blåmuslingefiskeri i Vadehavet i henhold til bekendtgørelsen af 19. september 1990, og agter ministeren at ændre bekendtgørelsen?«

Begrundelse

Af dagspressen fremgår det, at ministeren på et møde i Esbjerg den 6. oktober 1990 har lagt op til ændringer i de vilkår, hvorpå muslingefiskere har søgt om tilladelse. Det fremgår således, at ministeren nu har lagt op til, at flere fiskere kan gå sammen om at søge licens og fiske på denne i fællesskab.

Dette kan kun tolkes som en meget væsentlig ændring i den oprindelige bekendtgørelse, hvilket bekræftes af, at der nu er sat en ny frist for ansøgninger om fælleslicenser.

I ministeriets brev til muslingefiskerne den 19. september 1990 om bekendtgørelsen af samme dato skriver ministeriet:

»Dispensation vil fortrinsvis blive tildelt fartøjer, der er afhængige af fiskeri efter blåmuslinger i Vadehavet, og ved udvælgelsen vil man især lægge vægt på, i hvilket omfang det har været muligt for de enkelte fartøjer at drive alternativt fiskeri i det seneste år.«

Det er i den forbindelse også af stor interesse at få belyst, hvilken retsstilling de første ansøgere har i forbindelse med den bebudede ændring af bekendtgørelsen og de meddelte vilkår.

Svar (23/10 90):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Bekendtgørelse af 19. september 1990 om fiskeri samt landing af blåmuslinger fra Vadehavet fastlægger en langsigtet plan for reguleringen af blåmuslingefiskeriet i Vadehavet.

Vadehavet inddeles i 10 reguleringsområder, der vil kunne åbnes i takt med, at dette er forsvarligt under hensyn til den biologiske vurdering af bestanden. Som led i denne plan kan der fiskes en begrænset mængde i en del af Hø Bugt. Samtidig er der lukket for blåmuslingefiskeri i det øvrige Vadehav.

For at sikre en balance mellem fiskeritrykket og ressourcerne af blåmuslinger vil der kun kunne udstedes tilladelse til fiskeri med 5 fartøjer.

Dette antal fastholdes. Da der forelå ansøgning fra mere end 5 fartøjer, har jeg opfordret ansøgerne til at søge at opnå enighed om en ordning, hvorved samtlige fartøjs ejere, der tidligere havde tilladelse til blåmuslingefiskeri, i fællesskab kunne udpege de fartøjer, der skulle indgå i fiskeriet. Jeg gjorde det samtidig helt klart, at der kun vil kunne fiskes med 5 fartøjer, og at de fartøjer, der udvælges til blåmuslingefiskeriet, ikke senere kan deltage i andre fiskerier, der kræver tilladelse.

På grundlag af oplæg fra samtlige ansøgere vil jeg nu udstede dispensation til 5 fartøjer.

Spm. nr. S 45

Til justitsministeren (10/10 90) af:

Duetoft (CD):

»Kan ministeren oplyse, om der i andre europæiske lande findes forbud mod, at føreren af en bil gør brug af håndtelefoner under kørslen, og i bekræftende fald give en kortfattet beskrivelse af reglerne?«

Begrundelse

Daglig kan man på de danske veje se bilister, der på trods af høj hastighed og tæt trafik kun har den ene hånd på rattet, mens de med den anden hånd holder en telefon, som de taler i. På denne måde kan der let opstå situationer, der kan bringe liv og helbred i fare.

Naturligvis skal man i Danmark ikke gennemføre eventuelle begrænsninger med hensyn til tilladelse til brug af biltelefoner, hvis erfaringer fra andre lande viser, at regler på området ikke kan administreres. Derfor er spørgeren interesseret i at få oplyst, hvordan forholdene er i andre europæiske lande.